

BARTHA GUSZTÁV

KEZEK 3.

Kimenni a házból, hogy ne legyen bent, aztán bemenni, hogy ne legyen kint.

Imre anyósa, Anna mama, egy éve rohanvást mászkál ki-be, és annak a dolognak áll neki, ami éppen a keze ügyébe esik. Már ha odahaza van. Az elmúlt majd egy évben sokat betegeskedett.

– Hóvirággá fehéredett – makacskodott kicsi Ildikó.

Egy kora tavaszi nap a konyhaasztal közepén, egy pohár vízben nyiladozó hóvirág csokor láttán Imre arca falfehérré vált. Néha valóban nem ártana megfogni anyósa kezét, meg-megsimogatni a vállát! Mikor idehaza van. S miért ne lehetne folyton idehaza? Özv. Balog Imréné, a Nagy, a temetés után nászasszonya, Anna miatt maradt itt egy hónapra. A hónapból év lett. S ki a megmondhatója, hogy még mennyi lesz?

Kimenni a házból, hogy ne legyen bent, aztán bemenni, hogy ne legyen kint.

Nagy adta a pénzt a hóvirágra, Lizára új cipőt, ruhát szokott vásárolni. Nagylány, tizenkét éves... lesz. Imre azon is háborgott, hogy a lányai szájtátva figyelik reggelente, iskolába menet, hogy a nehéz parasztasszony-kezek – csiribí-csiribá – az otthonka zsebből milyen ügyesen tudják elővarázsolni az ő mindennapi kis zsebpénzüket.

– Nem azt a pár hrivenyt sajnálom, csak nehéz lesz őket leszoktatni. Mert semmi sem tart örökké, érted anyám, semmi!

Imre felesége, Ildikó pont egy éve halt meg rákbetegségben. Anna mama idegileg összeroppant, a közeli boltban depresszióról suttogtak. A Nagy nem figyelt oda, a két kislányt vigyázta, a fiát meg egyszer-egyszer ezzel vigasztalta:

– Anna gyászol, faluhelyt is megesik az ilyen. De nem rohangálnak szegénnyel idegosztályról idegosztályra.

Kimenni a házból, hogy ne legyen bent, aztán bemenni, hogy ne legyen kint.

A házhoz tartozott valami 30-35 négyzetméteres kertecske. Ősszel Imre felásta, tavasszal, Ildikóval átkapálták, elgereblyélték, és csinosra hantolt ágyacskákba zöltséget vetettek, közeikbe paradicsomot és paprikát palántáztak. Nyaranta együtt gyomlálgatták, locsolgatták, s milyen nagy volt az örömük, mikor az első termés a konyhaasztalra került...

Ebben az évben nem volt megművelve: felverte a gaz, derékig ért benne a laboda. Pedig ott félkezűen is hasznossá tudná magát tenni. Kihúzgálni a fölszáradt gyomot, halomba dobálni és elégetni gyerekjáték. Felásni tavasszal sem késő – biztatgatta magát újra és újra.

– Anyám azt hiszi, hogy nem gyászolok. Ha tudná, hogy belül mennyire vérzik... Nem akarom magam sajnáltatni. Érted, nem és nem! Akkor már nem rád gondolnék, folyvást csak magamra. Ezt a tévében hallottam. Meg azt is mondta a színész, hogy az igazi gyász nem a hiúság vására. Jó, mi? Ezért jegyeztem meg. Ja, az osztályfőnöke panaszkodott Lizára, nem azért, mert nagyon nekiserdült, hanem, mert kezdi hanyagolni a tanulást. Kicsi Ildikó sok verset és mesét megtanult a Nagytól, s mellesleg nagyon dicséri a tanítónője... Anna mamát jövő héten hazahozom a kórházból... Hogy velem mi van?

Mondjam azt, hogy egy hete a gyárudvaron elcsúsztam egy olajfolton, és eltörött a jobb karom, és most begipszelten nyakamba akasztott gézkötésen lóg? Sírjam el magam, hogy kurvára tud fájni, s hogy össze-vissza nem aludtam hat éjszaka öt órát? Kivörösödött szemmel úgy nézek ki, mint egy idült alkoholista. Köszönhetően a krétaporrall felérő fájdalomcsillapítóknak, altatóknak. Arra persze jók, hogy teljesen elvegyék az ember étvágyát.

Imre kisietet a szobából. Talán majd holnap. Nem, Ildikónak nem kell mindenről tudnia! Elég, ha nekem fáj. Elég, ha én bosszankodom azon, hogy az orvostól kezdve a gipszig bezárólag nekem kellett mindent ki- és megfizetnem. Így is egyik napról a másikra élünk, és akkor, tessék! Bár ez egy éve sem volt másként.

A konyhában kicsi Ildikó lelkendezve futott Imréhez:

– Apu, apu, csörögefánkot fogunk sütni!

Liza nem volt ennyire lelkes:

– Nagyi megmutatja, hogyan kell a kinyújtott tésztát kockára szabni...

– A kézre figyeljete, a mozdulatsorra! – simogatta meg lányai buksiját Imre.

A Nagyi keze alatt nem a jól ismert ritmusra pörgött a nyújtófa.

– Valami baj van? – kérdezte kíváncsian Imre.

– Az a baj, hogy élek.

A közszájon forgó szólas, a hangsúlyból ítélve, ezúttal valós tartalommal bírt. Ezt nemcsak Imre érezte ki a szavakból, a két kislány szempillantás alatt eltűnt a konyhaasztal mellől.

– Nincs elég bajunk, muszáj szaporítani?

Özv. Balog Imréné jobb kezével párszor megsimogatta a kinyújtott tésztát, majd letakarta egy asztalkendővel.

- Pihentetni kell – magyarázta.
- Értem.
- Semmit nem értem – emelte fel a hangját özv. Balog Imréné. - Hol jártál a tegnapelőtt egész délelőtt?
- Ha arra gondol...
- A boltban, mástól kell megtudnom...
- Pletykafészek – legyintett Imre az ép kezével. – Kitalálnak ezt-azt, aztán világgá kürtölik.
- Ezért rohagálsz a házból ki-be, mint egy kergettyű.
- A Hadkiegészítő Parancsnokságon – mondta Imre nyersen –, meg van elégedve?!

Özv. Balog Imréné szája sírásra görbült.

– Egyszerű regisztráció, összeírják az adatokat. Munkahely, családi állapot, meg hasonlók. A gyárban raktáros vagyok, ha kell esztergályos, marós... Megbecsülnek. Meg hát ez nem olyan egyszerű, hogy csak úgy, né...

Özv. Balog Imréné reszkető kézzel moncsolgatta az otthonka zsebből előkerült zsebkendőt.

– Maholnap harmincöt éves vagyok, két gyereket nevelek, vagyis nevelünk, anyósom a kórházba', meg a kezem is el van törve... Mi a fenének soroznának be!

– Amiért másokat, fiam.

Nagybereg, 2015.

